

Eheeei, Noaptea Valpurgiei!...

Mica Vrăjitoare nu se lăsă înfricoșată de corbul Abraxas și zbură în noapte spre Blocksberg.

Acolo se și adunaseră marile vrăjitoare. Ele dansau, iar pletele și fustele lor fluturau în jurul focului vrăjitoresc. Să tot fi fost, cu totul, cam între cinci și șase sute de vrăjitoare: vrăjitoare de munte, vrăjitoare de pădure, vrăjitoare de mlaștini, vrăjitoare de ceață și vrăjitoare de vreme rea, vrăjitoare de vânt, vrăjitoare de turtă dulce și vrăjitoare de buruieni. Se învârteau în iureș nebun și-și fluturau măturile.

„Noaptea Valpurgiei!” cântau vrăjitoarele. „Eheeei, Noaptea Valpurgiei!” Între timp, behăiau, cotcodăceau și chiuiau, făceau să tune și aruncau cu fulgere.

Mica Vrăjitoare se amestecă neobservată printre dansatoare. „Eheeei, Noaptea Valpurgiei!” cânta și ea cu toată puterea. Se învârtea cu celelalte în jurul focului vrăjitoresc și gândea: „Dacă m-ar putea vedea Abraxas acum, ar face niște ochi cât cepele!”

Cu siguranță că toate ar fi mers bine și mai departe dacă Mica Vrăjitoare nu s-ar fi lovit, în toiul dansului, de mătușa ei, vrăjitoarea de vreme rea, Rumpumpel. Mătușa Rumpumpel nu știa de glumă, era încrezută și rea.

— Ia te uită! strigă ea, când dădu cu ochii de Mica Vrăjitoare. Ce surpriză! Ce cauți tu aici? Răspunde! Nu știi că este interzis tineretului să vină pe Blocksberg?

— Nu mă trăda, te rog, se tângui speriată Mica Vrăjitoare.

Mătușa Rumpumpel îi răspunse:

— Nici pomeneală! Meriți să fii pedepsită, obraznicătură!

Curioase, celelalte vrăjitoare se apropiară înconjurându-le pe aniândouă. Vrăjitoarea de vreme rea

le povesti furioasă ce se întâmplase, apoi întrebă ce ar trebui făcut cu Mica Vrăjitoare.

Atunci, vrăjitoarele de ceață strigară: „Trebuie să se căiască!”

Vrăjitoarele de munte țipară: „La Marea Vrăjitoare cu ea! Imediat la Marea Vrăjitoare!”

— Bineînțeles, strigară și celelalte, luați-o și duceți-o la Marea Vrăjitoare!

Mica Vrăjitoare se tângui și se rugă în zadar. Mătușa Rumpumpel o înșfăcă și o târi în fața Marii Vrăjitoare. Aceasta era cocoțată pe un tron clădit din vătraie. O ascultă, încrunțată, pe vrăjitoarea de vreme rea. Apoi tună spre Mica Vrăjitoare:

— Cum îndrăznești să zbori în noaptea asta pe Blocksberg, deși este interzis vrăjitoarelor de vârsta ta? Cum de ți-a venit această idee năstrușnică?

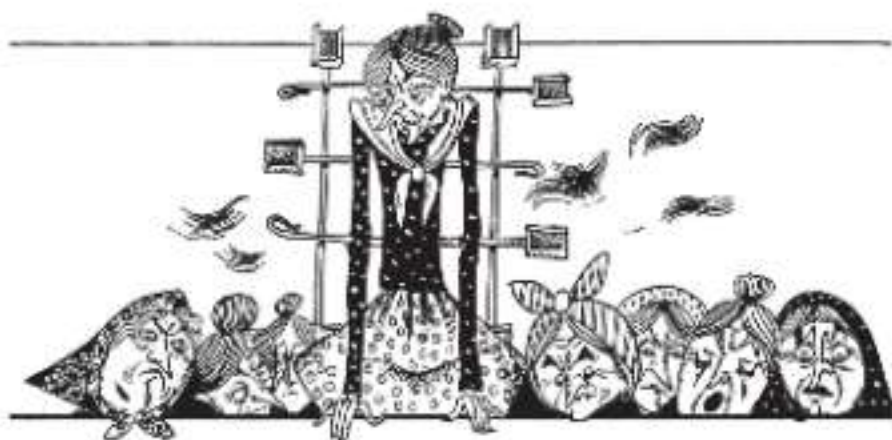
Tremurând ca varga, Mica Vrăjitoare spuse:

— Nu știu... M-a apucat așa... din senin, și atunci m-am suit pur și simplu pe mătură și am venit aici...

— Așa te vei întoarce, cum ai venit! porunci Marea Vrăjitoare. Piei din fața ochilor mei, și cât mai repede... Până nu-mi sare țandăra.

Mica Vrăjitoare își dădu seama că se poate sta de vorbă cu Ea.

— Aș putea măcar la anu' să iau parte la dans? întrebă ea.

— Hmm, socoti Marea Vrăjitoare, asta nu-ți pot promite de pe acum. Dar dacă până atunci vei ajunge o bună vrăjitoare, poate că da... În ajunul următoarei nopți a Valpurgiei, voi aduna un sfat al vrăjitoarelor și te voi pune la încercare. Să știi însă că examenul nu va fi deloc ușor.

— Ți mulțumesc! spuse Mica Vrăjitoare. Ți mulțumesc!

Făgădui ca până în anul următor să ajungă o bună vrăjitoare.

Apoi încălecă pe mătură vrând să zboare acasă, când vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel spuse către Marea Vrăjitoare:

— Nu vrei s-o pedepsești chiar deloc pe mica obrăznicătură?

— Pedepsește-o! o ațâțau și celelalte vrăjitoare de vreme rea.

— Pedepsește-o! o întărâtau și celelalte. Ordinea-i ordine! Trebuie învățată minte cea care a venit la dansul vrăjitoarelor fără să ceară voie.

— Drept pedeapsă, am putea să o punem nițeluș la fript pe ștregărița asta obraznică, zise mătușa Rumpumpel.

— Ce-ar fi, propuse o vrăjitoare de turtă dulce, dacă am zăvorî-o măcar câteva săptămâni? Eu am acasă un coteț de găște care tocmai stă gol...

O vrăjitoare de mlaștină spuse:

— Eu am o idee mai bună... Lăsați-o pe mâna mea și o bag până la gât într-o groapă cu nămol!

— Nu, se opuseră vrăjitoarele de buruieni, ar trebui să-i zgâriem bine fața!

— Bineînțeles și asta! suflară vrăjitoarele de vânt. Dar va trebui să primească și o bătaie zdravănă!

— Cu nuiele de salcie! șuierau vrăjitoarele de munte.

— Nu uitați mătura...! le aminti mătușa Rumpumpel.

Pe Mica Vrăjitoare o treceau toate sudorile, de spaimă.

— Fiți atenți! strigă Marea Vrăjitoare după ce terminară de vorbit cu toatele. Dacă insistați ca ea să fie pedepsită...

— Să fie! Să fie! strigară vrăjitoarele în cor, și cel mai tare striga mătușa Rumpumpel.

— ...atunci eu v-aș propune, continuă Marea Vrăjitoare, să-i luăm pur și simplu mătura și să o

trimitem pe jos înapoi acasă. Trei zile și trei nopți va trebui să fugă până la pădurea ei, și asta o să-i ajungă, cred, cu vârf și-ndesat.

— Nu-i de ajuns! strigă vrăjitoarea de vreme rea Rumpumpel, dar celelalte erau de părere că da.

Îi luară Micii Vrăjitoare mătura, pe care o aruncară, râzând, în foc și îi urară „călătorie sprâncenată”.

